

Recensie: Dreamgirls ★★★★★*****

Savoy Theatre Londen
woensdag 24 oktober 2018

foto © Dewynters

Recensie:

Compleet uit onze sokken geblazen, met zo'n gevoel verlaten we een verbluffend en ijzersterk Dreamgirls dat in Londen in december twee jaar zal spelen in het Savoy Theatre. Daar blijft het ook bij want de laatste voorstelling wordt al op 12 januari 2019 gespeeld. Daarna gaat de voorstelling op tour in het VK. De musical toont dat de showbusiness (let ook op het korte leidmotief dat een aantal keer langskomt) vol intriges zit, niet is wat ze lijkt en er geen frisse praktijken op nagehouden worden. Wie deze parel, waarbij opmerkelijke parallellen te leggen zijn met de carrières en privéleven van Diana Ross en The Supremes, die er van begin tot einde een moordend ritme op nahoudt (inclusief magische en snelle kledingwissels) en de ene onmogelijke hoge noot na de andere op het publiek afvuurt, moet dus snel zijn. Nooit eerder maakten we het mee dat het publiek een gedeeltelijke staande ovatie geeft na een song. Nooit eerder maakten we het mee dat tijdens een musicalnummer er maar liefst twee keer geapplaudisseerd wordt voor de fantastisch sterke vocale uithalen. Dat laatste was het geval toen we een fenomenale Marisha Wallace (als Effie White) haar ganse ziel hoorden leggen in een gigantisch doorleefd 'And I Am Telling You I'm Not Going' dat diep uit de buik komt. In het tweede deel maken we iets gelijkaardigs mee in het duet tussen Brennyn Lark (als Deena Jones) en Marisha Wallace tijdens 'Listen'. Wat een prestatie!

Dreamgirls gaat over een meisjestrio â€” Deena, Effie en Lorrell (Asmeret Ghebremichael), die een zangcarrière willen beginnen in de sixties en aan een talentenjacht deelnemen. Ze brengen als The Dreamettes 'Move' dat de broer van Effie, C.C. White (Durone Stokes) voor hen schreef. Ze winnen die wedstrijd niet, Curtis Taylor Jr. (Joe Aaron Reid) steekt daar een stokje voor via omkoping, en hij stelt voor dat ze als backings beginnen van Jimmy Early (Tosh Wanogho-Maud) die alle showtrucs (springen en in spagaat op de podiumvloer landen, glijden over het podium op de benen, twerken, zijn broek afsteken, enz.) uit het grote showbusinessboek duidelijk onder de knie heeft. Het trio stemt toe en gaat in zee met Curtis die hun manager wordt. Maar hij zal ook de intrigant tegelijkertijd spelen. Zo zal hij kiezen voor Deena als frontvrouw en zo de huidige leadzangeres Effie opzij schuiven wanneer het trio zich loskoppelt van Early en als The Dreams verder gaat. Op privévlak schuift er ook wat, zo is Effie een relatie aangegaan met Curtis en Lorrell met Early. De talentvolle Effie heeft het moeilijk met de ondersteunde rol die ze moet spelen bij The Dreams, rolt met haar ogen als voor de zoveelste keer de aandacht naar Deena gaat, zeker wanneer de band omgedoopt wordt tot Deena Jones & the Dreams. Ze zal, deels gefrustreerd en jaloers, haar kat naar sommige optredens sturen, of rijkelijk laat aankomen. Pas later komen we te weten dat dat komt omdat ze zwanger was van Curtis. Maar die is onverbiddelijk, zelfs een door merg en been gaand 'And I am telling you' kaatst op een koude muur bij hem. Hij kegelt Effie uit zijn leven en uit de groep. Exit Effie. Welcome Michelle Morris (Kimmy Edwards).

In het tweede deel van Dreamgirls zitten we in de jaren '70 en heeft Jimmy Early het knap lastig om opnieuw een hit te vinden. Hij breekt met Curtis en ook de privérelatie met Lorrell zal op de klippen lopen. C.C. houdt ondertussen van de nieuwkomer in de groep, Michelle. Deena is gehuwd met Curtis, maar ook die relatie zal niet lang stand houden. De eerste barsten vertonen zich al wanneer zij in een film wil acteren,

en hij dat haar verbiedt. Maar wanneer blijkt dat hij de hitparade vervalst/manipuleert om de comeback van Effie tegen te werken nadat zij een zeer gevoelige soulversie van 'One night only' dat C.C. schreef, uitbrengt kiest ze duidelijk partij voor Effie. Curtis reageerde immers door Deena Jones & the Dreams hetzelfde nummer meteen ook te laten uitbrengen maar dan in een discoversie. C.C. heeft ondertussen opnieuw een goed contact met zijn zus Effie, ook omdat Curtis niets moet weten van de nieuwste muziektrend soul. Effie laat zich deze keer niet doen. Ze neemt een advocaat onder de arm waardoor Curtis' positie begint te wankelen. Wanneer Deena lucht krijgt van de intriges van haar man, breekt ze met hem en zal ze haar eigen weg inslaan. Jimmie breekt dan weer radicaal qua muziekstijl tijdens een optreden: 'I can't do this anymore. I can't sing any sad songs anymore.' en zal vervolgens de James Brown-tour opgaan in een stevig door het publiek meegeklapt 'The rap'.

Dreamgirls is een coming of age-verhaal ook. Zo zien we Brennyn Lark als Deena aanvankelijk in de jaren '60 (net als Tosh Wanogho-Maud overigens) nog erg fris, naturel, genieten van de start van de carrière. Dat levert onzeker kijken naar de cour op, handen voor de mond plaatsen wanneer ze verbaasd is, en vooral heel veel guitige muzikale goesting uitstralen. In de jaren '70 zal ze zo vaak opgetreden hebben, met media gepraat hebben, dat haar professionalisme ondertussen dat spontane, dat jonge, in haar heeft ondergesneeuwd. Ze is kortom toe aan een break, eens iets anders, een filmrol, die Curtis haar niet gunt. Hij wil kennelijk meer van hetzelfde. Effie en Curtis maken dus een tegenovergestelde beweging mee als personages. De eerste zal terug recht kruipen en opnieuw, dankzij Deena, Lorrell en Michelle in eer hersteld worden terwijl Curtis, de bad guy, uiteindelijk de grote verliezer wordt uit deze langdurige strijd.

Wat Dreamgirls zo sterk maakt is het verschroeiende tempo waarmee erg moeilijke songs op het publiek worden afgevuurd. De prestatie van de voltallige cast (inclusief ensemble) en crew is erg homogeen, en haalt consequent een uitzonderlijk hoog niveau. De muziek is van de hand van Henry Krieger, de gesproken en zangteksten van Tom Eyan. De regie daar tekende Casey Nicholaw voor. Tim Hatley stond in voor het decor en Gregg Barnes voor de kostuums. Naast de artiesten die letterlijk en figuurlijk schitteren, mogen decor en kostuums dat ook in deze productie. Want die bevat namelijk meer dan een miljoen Swarovski-kristallen die verwerkt zijn in 275 oogverblindende kostuums en drie kristallen gordijnen.

< Bert Hertogs >